Clara Toma - *Petice de inspirație ...*
din sertare cu manuscrise, scrisori, jurnale personale

LIBRIS We know books

© 2026 Editura CARTE INSPIRATĂ pentru prezenta ediție

Editor: Clara Toma
Imagine coperta: Clara Toma
DTP: Alex Toma

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOMA, CLARA
Petice de inspirație... : ... din sertare cu manuscrise, scrisori, jurnale personale / Clara Toma. - București : Carte inspirată, 2026
ISBN 978-630-6725-15-1
821.135.1

Tipărit în România

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Clara Toma

PETICE
de inspirație...

... din sertare cu manuscrise, scrisori, jurnale personale

Carte Inspirată
București, 2026

LIBRIS We know books

Odysseas Elytis spunea: *„scriu ca să nu las moartea să aibă ultimul cuvânt,,*. Vorbele acestea au devenit ca o mantra a scriitoarei din mine.

Nu scriu pentru premii, nici pentru recunoaştere, nici măcar pentru alţii, cum se minte adesea ego-ul meu.

Scriu ca să simt că viaţa triumfă asupra morţii cu fiecare vers scris, cu fiecare strofă, cu fiecare paragraf, cu fiecare petic de exprimare dintr-o carte publicată sau dintr-un manuscris nepublicat (încă).

Fiecare cu "armele" sale...

*

zilnic am impresia că nu voi mai putea scrie de mâine nimic... Zilnic trăiesc cu panica asta, că într-o dimineaţă mă voi trezi şi nu va mai ieşi din mine niciun vers nou, de orice gen o fi el, vers să fie. Mi-e mai frică de momentul ăsta decât de moarte.

*

mi-am dat seama că acest demers, de a pune o creaţie la baza altei creaţii, este un profund exerciţiu al detaşării de ideea de a păstra ceva (un lucru, o relaţie, etc) intact, în starea iniţială, la infinit, ceea ce contravine legii imuabile a impermanenţei. Totodată, e un exerciţiu de alchimizare.

*

Uneori e nevoie să uităm doar pentru a ne reaminti mai bine, mai profund.

E timpul ca şi eu să îmi reamintesc asta: sunt lecţii care se pierd, chiar dacă la examen am trecut cu brio.

*

eu prefer să îl văd pe Dumnezeu ca pe o Taină.... iar despre taine poţi doar să taci, să cauti să te apropii de ele tiptil, cu

LIBRIS We know books

inima, cu privirea, ştiind că o taină, când ai pătruns în miezul ei, nu mai e taină....

cred că tainele nu se pot deschide în fața mintii ci doar în fața Credinței, cred că Dumnezeu e dincolo de puterea noastră de a-L înțelege, cuprinde, descrie, analiza...

Dumnezeu, pentru mine, poate fi oriCE, oricum, oricand, oriunde. iar noi suntem creați după chipul şi asemănarea Lui... de aceea putem fi orice, oricum, oricând, oriunde...

Ce mai avem de învățat este să ne asumăm puterea de a fi asemeni Lui. Puterea vine mereu la pachet cu responsabilitatea.

Evoluția omului către îndumnezeire eu o văd ca pe calătoria de la stadiul neputinței (care ne plasează adesea în roluri de victimă) la stadiul puterii interioare (unde libertatea şi puterea de a crea orice dorim vine împreună cu responsabilitatea pentru actele noastre de alegere, de creație).

... mă opresc aici cu filosofia...
(pentru moment doar ☺)

*

Cred din ce în ce mai mult că fiecare din noi, oamenii, nu vom putea să ne iubim nici pe noi, nici viața, nici pe ceilalți şi poate nici pe Dumnezeu dacă alegem să ne uităm doar spre lumina, negând întunericul, doar spre vârfurile munților, negând abisurile, doar spre zorii zilei, negând apusul sau noaptea.

*

Relațiile neîntreținute, nehrănite cu ce au nevoie, se ofilesc şi mor exact ca o plantă căreia nu îi pui suficientă apă.

*

...bucuria de a compune şi haiku şi tanka. E ashram - ul meu în ultimul timp. N-ai idee ce stare bună am dimineața când mă trezesc şi realizez că

LIBRIS We know books

am privilegiul privilegiilor, să pot scrie câteva versuri, în liniște, când pe planetă sunt oameni care mor... de foame, de boli sau de frică.

*

bătea cu putere vântul azi dimineață și mă uitam, în trecere, cu ce răbdare aduna o femeie frunzele din fața curții. Le aduna în mici grămăjoare, vântul le împrăștia, ea le aduna la loc, iar și iar... și ute așa, mi-am amintit de legenda lui Sisif.

*

câteva ganduri despre cum văd eu un maestru de încredere, de respectat, de urmat, în orice domeniu ar fi el:

În primul rând, este modest. O modestie neprefăcută. Sunt oameni care spun cu aroganță: „sunt un nimeni„ . Și sunt oameni care spun, cu umilință și modestie: „sunt cine sunt„. Aceștia din urmă sunt cei pe care eu îi admir.

Apoi, nu se laudă cu meritele lor, cu titlurile lor, cu medaliile și alte onoruri publice. Nu le afișează ostentativ și cu orice ocazie, dar nici nu le ascund. Se lasă descoperiți, în mod firesc, de cei care vor să îi descopere.

Un adevărat maestru, în ochii mei, este un om deschis să încurajeze. Nu încurajări sterile, prefăcute, indulgențe, fără acoperire. Ci încurajări menite să scoată la lumină diamantul care există în fiecare om. Încurajări făcute cu responsabilitate. Iar dacă este nevoie si de critici, un maestru, în adevarata putere a cuvântului, le face cu delicatețe și cu empatie.

Am citit despre și cunosc maeștri/îndrumători/mentori care cred că diamantele se slefuiesc doar prin presiuni puternice si caută să scoata ce e

LIBRIS We know books

mai bun din discipoli prin intransigență, disciplină spartană și critici tăioase, care, chipurile, întăresc spiritul. Eu nu prea cred în astfel de maeștri/profesori și prefer să nu rămân prea mult în preajma lor, chiar dacă uneori conjunctura îmi cere să stau un timp pe lânga ei. Oricum, fiecare discipol, în fiecare etapă a călătoriei cred că își atrage mentorii cei mai potriviți.

Un maestru, în viziunea mea, este integru. Adică, aliniat trup--minte-suflet-spirit, cuvânt-gând-comportament. Nu poți preda la un nivel profund când pe tine te bat toate vânturile în toate direcțiile când azi ești așa, mâine în alt fel, total opus, când gândești una și faci alta, când în pozele pentru afișe zâmbești, iar după cortină răcnești.

Măiestria e, după părerea mea, o stare a conștiinței și a ființei, o stare din care poți extinde și multiplica măiestria în orice domeniu alegi să o faci...

*

nu putem nega lumina dintr-un om doar pentru că are și umbre pe care el însuși nu și le poate recunoaște sau integra.

Așa cum nu putem trece cu vederea și ignora umbrele și abisurile pe care unii le purtăm în noi, oricât de mult am vrea să scoatem la lumină doar... Lumina.

*

Suntem, unii prin alții, unii alături de alții, fire care doar împreună alcătuiesc o țesătură al cărei rost doar Dumnezeu îl știe.

*

glumeam despre "forfecuța de tăiat iubire", dar uite, am învățat că de fapt, iubirea aia pe care noi, oamenii, tindem să o oferim doar/mai ales divinității, iubirea aia e de fapt iubirea de care